

1436 naar de Poldervaart wordt verlegd ²²³). Echter, als hij de sluizen van Schieland gaat opsommen, ontbreken de Vijfsluizen aan het eind van de Poldervaart, bij de ambachten ontbreekt Ketelambacht en bij de molens ontbreken de molens in de Oosten Westabtspolders, in de Nieuwlandse en de 's-Gravelandse Polder ²²⁴).

Dan geeft hij een opsomming van de heerleycke slooten ofte stamhuysen: Bolgersteyn, Cralingen, Croosweyk, Cappelle, Hilgersbergh, Mathenese, Spangen, Starrenburgh, van der Duyn in Sevenhuysen en Weena. Hierna komt de zin: 'Den hertogh Philip van Borgoniën hadde hier noch bygevoeght het huys Polderburgh en het huys Spieringshouck beyde gelegen aen de Poldervaert' ²²⁵). Na een beschrijving van de eerste tien kastelen en bijzonderheden over de erbij behorende families gaat Jacob Lois op een nieuw vel papier als volgt verder: 'Den hertogh Philip van Borgoniën heeft de stamhuysen van Polderburgh en van Spierinckhouck onder Schielant gestelt in den jaere 1436, als denselven hertogh tot Rotterdam de verdeelinghe maecte, ende ordonneerde dat deese twee stamhuysen onder Schielant souden behooren, daerom worden deese huysen hier bygestelt als volgt' ²²⁶).

Zowel Willem van der Sluys als Jacob Lois zeggen dat de aantekeningen van deze verdeling door Simon van der Sluys waren overgeschreven uit het memorieboek in het kabinet van hertog Karel ²²⁷). Jacob Lois verwijst hierbij naar Simon van der Sluys ²²⁸) maar opvallend is dat hij in deze kroniek, de Oude ware beschrijvinge van Schielandt, niet éénmaal de naam Willem van der Sluys noemt. Het steeds maar herhalen van de verdeling en van het toewijzen van Polderburg en Spieringshoek aan Schieland – wat dat dan ook moge betekenen – geeft de indruk alsof Jacob Lois het er bij zijn lezers wil inhameren. Desondanks zeggen moderne geschiedschrijvers van Delfland en Schieland niets over een 15de eeuwse grensverlegging ²²⁹).

Het onwaarschijnlijke beeld dat de Bourgondische hoveling en prelaat Simon van der Sluys een plaatselijk Rotterdams kroniekje zou hebben geschreven, de ongrijpbaarheid van pastoor Willem van der Sluys en zijn kroniek met historische onmogelijkheden en onjuistheden, het bestaan van een gedrukte kroniek van een tijdgenoot uit de Jonker Fransenoerlog en het fantasieelement in de verdeling van 1436, toegespitst op Spieringshoek en Polderburg, zijn mijn nadere motieven voor het toeschrijven